

[Anne Grete Holmsgård]

skal sige, og ikke kvaliteten i den forskning, der foregår, der bliver det dominerende, kan jeg godt se, at det kan udvikle sig til nogle dårligere forhold, men i princippet synes jeg, det er udmærket med en rotation på ledelsesniveau inden for den offentlige sektor.

Men for at det nu ikke skal fremstå, som om VS mener, det er fuldstændig ligeegyldigt med en modernisering af den offentlige sektor, selv om jeg startede med at sige, at jeg syntes, det var vigtigt, vil jeg godt komme med nogle konstruktive bidrag til, hvordan man på budgetniveau, på finanslovsniveau faktisk kunne foretage en modernisering, som jeg synes er yderst påkrævet, og ikke mindst synes jeg, det var yderst påkrævet, da jeg sad i finansudvalget i en periode og kiggede på, hvordan man egentlig broderer en finanslov sammen.

For mig at se er det ret tydeligt, at det selv for folketingsmedlemmerne herinde er dødsens uigennemskueligt, hvad de enkelte poster på finansloven egentlig dækker over. Det er dødsens uigennemskueligt, hvad staten bruger pengene til, og det er også uigennemskueligt, hvad det er for nogle indtægter, man ikke får. Derfor synes jeg, det ville være rimeligt, om man på finansloven havde et fast punkt, der hed: man opstiller en oversigt over, hvad skattefiduserne – de legale skattefiduser kun – egentlig betyder i mistede indtægter for staten, og hvad det betyder i omfordeling, hvem der har gavn af det, og hvem der har »bagdel« af det, så man klart kan se det.

Som et andet punkt kunne man sige: de direkte erhvervsstøtteordninger kunne samles, så det fremgår klart: hvor mange penge giver man ud? Hvem giver man dem til? Og så kunne man kombinere det med en effektundersøgelse. En sådan har industriministeren lovet mig for næsten et år siden, men jeg har aldrig set skyggen af den, selv om han dengang sagde, at den kom i forbindelse med finanslovsforlaget.

Det tredje, man kunne gøre, var at opstille en konsekvens over, hvad udstødningen af arbejdsmarkedet betyder økonomisk for den offentlige sektor. Hvad er det for nogle byrder, man lægger over på den offentlige sektor gennem udstødningen fra arbejdsmarkedet?

Som det fjerde mener jeg, det ville være oplagt at gøre det samme på miljøområdet.

Hvad betyder forureningen både af det ydre miljø og af arbejdsmiljøet egentlig af øgede omkostninger for den offentlige sektor? Jeg mener, det ville være relativt simple foranstaltninger at begå, og det ville øge gennemsigtigheden for medlemmerne herinde, når de sidder og tager stilling til statsbudgettet, som er stort, og som koster borgerne meget, ligesom det ville øge skatteydernes mulighed for overhovedet at se, hvad deres skat går til.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal sædvanen tro – nogle vil måske sige mod sædvanen – fatte mig i korthed og kun komme med visse generelle betragtninger.

Lad mig først sige, at krise altid skaber fornyelser. Derfor skal man af visse årsager ikke altid være så ængstelig for en krise i al almindelighed.

En krise kan være forudsætning for nye ideer, nye tanker, fordi disse ofte bliver kvalt i en opgangstids mere eller mindre uartikulerede foretagsomhed. Hvis vi ser tilbage i vores egen historie, må vi erkende, at netop ud af kriserne sprang der nye ideer, nye tanker, som fik betydning for vort samfund, og hvis vi vender helt tilbage til forrige århundrede, må vi erkende, at krisen da formåede at gøre Danmark til et pionerland. Befolkningen blev i vide kredse, såvel i de private som i de offentlige, bevidstgjort om deres egen forpligtelse, og af dette udsprang der et folkeligt fællesskab, som gav en foretagsomhed, som skabte førkrigstidens velstand, en velstand, som dengang – det må vi erkende – lå over de andre nordiske lande.

Hvis vi ser på dansk økonomi og dansk udvikling i dag, er vi nødt til at erkende, at Danmark efterhånden er blevet det fattigste land i Norden og det land, som har f.eks. den største arbejdsløshed.

Jeg skal lade det være usagt, om det skyldes, at de andre nordiske lande har et tættere samarbejde mellem stat og erhverv, en blanding af statskapitalisme og privatkapitalisme, men i alt fald ser det ud til, at vores stærke adskillelse mellem privat initiativ og offentligt initiativ, privatkapitalisme og statskapitalisme, har bevirket, at vi ikke har fået den samme udvikling som de andre steder; den har virket hæmmende på begge områder og f.eks. skabt en offentlig sektor, som faktisk er